

A Dress for Dreaming of Freedom
WILLIAM WARDEN

CASA MAGICĂ A LUI WILLIAM ȘI KATE

Ducele și ducesa de Cambridge și-au ales reședința oficială: palatul londonez Kensington, cândva căminul Prințesei Diana. Până în ianuarie, acesta încă mai găzduiește „Enchanted Palace”: cea mai fascinantă demonstrație de modă, poezie și teatru a ultimilor ani.

*de Diana-Florina Cosmin
Fotografii de Richard Lea-Hair /
newsteam.co.uk*

Fie că este vorba despre Londra, Paris sau o altă capitală a lumii, de la o vreme fiecare nou eveniment cultural-artistic vine, parcă, în același ambalaj standardizat: „cel mai revoluționar”, „cel mai inovator”, „cel mai spectaculos” și multe alte superlative trase la indigo. Chiar dacă puține astfel de întâmplări mediatice ajung să se ridice la înălțimea așteptărilor sau a declarațiilor pompoase din broșura de prezentare, „Enchanted Palace” este unul dintre cazurile rarissime în care ceea ce te așteaptă la intrarea în aripa de est a Palatului Kensington se dovedește a fi chiar mai impresionant decât promisiunea (deloc modestă!) de pe bannerele care împânzesc Londra. Ar fi fost și greu să înșele așteptările, în condițiile în care tot proiectul, cu adevărat una dintre cele mai ambițioase inițiative ale ultimilor ani, a pornit de la premise extrem de generoase. Întâi de toate, locul: un palat în care au locuit, de-a lungul vremii, șapte prințese (inclusiv „Prințesa inimilor”), toate frumoase, strălucitoare, mondene și, mai ales, nefericite. Apoi, echipa care a gestionat proiectul: *Dame Vivienne Westwood*, designerul *Bruce Oldfield* (preferatul prințesei Diana), brandul *Boudicca*, tinerii designeri *William Tempest* și, respectiv, *Maki Aminata* și

*„O rochie pentru a visa la libertate”
- creație William Tempest, în camera în care și-a petrecut copilăria nefericită Regina Victoria.*

1. „Rochia lacrimilor”, creată pentru Mary Stuart și „Camera amărăciunilor regale” de către duo-ul creativ Aminaka Wilmont.

2. „Marea Casă a Scărilor” de la Palatul Kensington și instalația creativă realizată de către Vivienne Westwood pentru prințesa rebelă Charlotte.

PRINȚESA
MARY STUART
(1662-1694)

PRINȚESA
ANNE
(1665-1714)

Marcus Wilmont (Aminaka Wilmont), pălărierul Stephen Jones, curatorul palatelor regale britanice, Alexandra Kim, și compania de teatru Wildworks. Și, nu în ultimul rând, o felie consistentă din bugetul de 12 milioane de lire sterline, destinat întineririi unui palat care, de la moartea Prințesei Diana, în 1997, nu a mai atras în mod notabil atenția turiștilor.

Încă de la intrare, ești anunțat că atmosfera este una „interactivă”, lucru precizat și pe cartonașul special pe care, pe măsură ce parcurgi camerele, trebuie să scrii numele prințeselor ghicite după diverse indicii strecurate cu grijă: o anumită rochie, un decor cu subînțeles, o etichetă pe o sticlucă de parfum sau o poezie a lui Mercedes Kemp. În orice cameră te-ai afla, însă, impresia generală este că toate personajele de poveste s-au mutat din cărți în încăperile palatului: inclusiv geniul nebun care mișună pe scări purtând pe cap o pălărie prevăzută cu veioză, meșteri și croitorași îmbrăcați în salopete, care șoptesc indicii în urechea turiștilor sau umbre sinistre proiectate pe tavan.

Turul începe dintr-un hol mov, cu aspect întunecat, denumit „Camera începuturilor”. O pereche de mănuși albe, din dantelă, semnalizează intrarea în prima cameră cu poveste: „Încăperea tristeților regale”, unde câteva sute de sticlucă goale de parfum tronează în mijlocul unui decor cu mobilier vechi, pictat în nuanțe de albastru. În mijloc se află o rochie de mătase cu aspect marmorat, decorată manual cu bijuterii de către Aminaka Wilmont și denumită, „Rochia lacrimilor”. În plus, o

poezie-indiciu, prima din cele șapte scrise de Mercedes Kemp pentru fiecare dintre prințese. „Doamna amărăciunilor regale are mare grijă să-și păstreze recipientele cu tristețe fără dop/Se știe că, pe măsură ce lacrimile se evaporă/Motivele pentru care le-ai vărsat cândva se șterg și se uită, iar aceasta este dorința ei cea mai mare/Să uite/Doar că sticlulele sunt în fiecare zi tot mai pline...”. „Doamna amărăciunilor” se dovedește a fi prințesa Mary Stuart, a cărei viață a stat sub semnul unei drama: imposibilitatea de a avea copii, într-o epocă în care aproape unica rațiune a femeii era oferirea unui moștenitor al tronului.

La câțiva pași distanță, pe Marea Casă a Scărilor, se află suspendată de fire invizibile „Rochia prințesei rebele” – creată (firește) de Vivienne Westwood. Rebelă este Charlotte, fiica regelui George al IV-lea, care s-a stins din viață la câteva zile după nașterea unui copil mort. Camera ei, cu tapet vechi și trandafiri roz, este, de fapt, o pădure tomnatică stilizată, cu frunze ruginii și lumânări aprinse. La intervale regulate se aud urlete ale lupilor și zgomote ale animalelor pădurii, accentuând senzația că te afli în mijlocul codrului, noaptea, de unul singur.

Deși se bazează pe tipuri de artă convenționale și prea puțin tehnologizate – teatru, modă, poezie, muzică de fundal – „Enchanted Palace” este o experiență multisenzorială comparabilă cu un cinematograf 4D, în care povestea se vede tridimensional, iar toate mișcările și stările prin care trec personajele sunt simțite de fiecare spectator în parte. În Cabinetul Curiozităților

PRINȚESA
CAROLINE
(1683-1737)

PRINȚESA
CHARLOTTE
(1796-1817)

FOTO

3. „Rochia prințesei rebele”, realizată de către Vivienne Westwood pentru prințesa Charlotte și amplasată pe „Marea Casă a Scărilor”.

4. Instalație Wildworks și rochie semnată Bruce Oldfield pentru „Camera Amărăciunilor Regale”, ilustrând povestea tristă a prințesei Mary Stuart.

poți scotoci într-un dulap cu nenumărate sertare, toate pline cu mărunțișuri create de tineri designeri. În Camera Cupolei, candelabrele aurite rivalizează cu rochiile auri și argintii ale Boudicca, suspendate din tavan și inspirate de mecanismele elaborate ale ceasului vechi care domină încăperea. O rochie de-a prințesei Diana domnește asupra unei încăperi cu vitrine de sticlă în care stau, cumiți, lucrșoare pentru copii. Mai jos, pe podeaua din lemn sunt așezați 10.000 de soldați de jucărie, cu care ești invitat să-ți pierzi vremea după bunul plac. Firește, dacă nu te tentează mai mult să ascuți poveștile pe care unul dintre locuitorii de basm ai palatului le citește așezat pe un teanc de saltele ce te duc cu gândul la povestea prințesei cu bobul de mazăre. Camera cu pricina este cea în care și-a trăit copilăria nefericită regina Victoria, iar un stol format dintr-o mie de păsări din hârtie origami compun o rochie William Tempest. Deși se citesc povești și atmosfera este una de basm, păsările simbolizează și o evadare: Victoria a fugit de la palat pentru a se căsători cu marea sa dragoste, prințul Albert. După moartea acestuia, de febră tifoidă, Victoria a purtat doliu până la sfârșitul vieții și nu a mai vrut să pună niciodată piciorul în camera sa de la Kensington. Toată magia din jurul „Palatului vrăjit” stă și în faptul că absolut nimic nu pare forțat. Nici decorurile de poveste, nici personajele care-și fac de lucru prin camerele prințeselor, nici măcar încăperea stranie în care fiecare vizitator se poate așeza pe „Scaunul Puterii”, un tron cu microfon încorporat, unde cuvintele tale, odată rostite,

REGINA VICTORIA
(1819-1901)

PRINȚESA MARGARET
(1930-2002)

FOTO: PHOTOLAND/CORBIS IMAGES

FOTO

5. Pregătirea instalației din origami a designerului William Tempest.
6. „O rochie a lumii” - rochie-instalație semnată de către designerul Echo Morgan.
7. Actori Wildworks, interpretând două dintre personajele de poveste care populează palatul Kensington și oferă indicii vizitatorilor.

8

8. Instalație Paul Costelloe în dormitorul de copil al Reginei Victoria. Cele patru păpuși stilizate simbolizează prietenii imaginari ai nefericitei și singuraticii Victoria.

9. Instalație realizată de către brandul Boudicca în „Camera Cupolei”. Rochiile sunt suspendate din tavan, inspirate fiind de candelabrele și ceasul care domină încăperea.

FOTO: REUTERS

**PRINȚESA DIANA
(1961-1997)**

se aud cu putere, ca niște porunci regale, în toată încăperea. „Orice spui aici e o poruncă și se îndeplinește”, șoptesc meșterii îmbrăcați în salopete și, lucru ciudat, se dovedește neașteptat de greu să nu-i crezi. Am văzut oameni care în viețile lor de zi cu zi sunt corporatiști, executivi sau orice altceva total ne-magic și ne-regal urcându-se pe tron și rostindu-și, în public, declarațiile. „Vreau să obțin acel job”. „Vreau să văd Parisul”. „Vreau să mă îndrăgostesc”. Când mi-a venit rândul, m-am așezat și eu ușor stîngheră, pregătindu-mi să rostesc declarația de intenție către lumea întregă (formată, în acel moment, dintr-un grup de chinezi, câțiva scoțieni și un cuplu de britanici). N-o să spun dorința, dar aș vrea ca Mercedes Kemp să aibă dreptate. Pentru toate prințesele și prinții care umblă, „în civil”, prin lume să existe „acea insulă pe care totul este sigur și liniștit” și unde „își vor toci pantofii dansând de bucurie”.

Totuși, în ultima cameră, cea a „Umbrelor dansatoare”, se află o instalație care risipește vraja și scoate la lumină adevărata metaforă a palatului: o colivie goală, cu ușa deschisă, semn al unei evadări posibile, dar improbable. Deși o lume întreagă a căinat soarta tristă a Prințesei Diana, după o vizită la „Enchanted Palace” povestea ei pare regula, nicidecum excepția. Stau drept dovadă alte șase povești triste, ale unor femei care aveau totul, mai puțin singurul lucru pe care chiar și-l doreau. Da, o prințesă poate alege rebeliunea, cuminenția sau chiar statutul de fashion icon. Propria fericire, însă, nu și-o poate „porunci” cu adevărat niciodată. ■

9

49